

82- Truyện Về Người Khi Sinh Ra Đã Mặc Áo
Tu-Mạn Hoa

Một thuở nọ, Đức Phật ngự trong khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ.

Bấy giờ, trong thành có một vị trưởng giả có vô số tài sản, vật báu, không thể tính kể được. Ông chọn con gái trong một gia đình cao sang để cưới làm vợ, tấu trối âm nhạc để mua vui cho nàng.

Người vợ ấy mang thai, đủ mười tháng, nàng sinh được một bé trai, tướng mạo khôi ngô khác thường, khi sinh ra đã mặc áo Tu-man-hoa. Cha mẹ mời các thầy xem tướng về xem tướng con.

Các thầy tướng xem xong hỏi cha mẹ đứa bé:

–Lúc đứa trẻ sinh ra có điềm lành gì?

Cha mẹ đáp:

–Lúc sinh ra đã mặc áo Tu-man hoa che thân.

Do đó đứa bé được đặt tên là Tu-man-na. Tu-man-na bản tánh hiền hòa, từ tâm và hiếu thuận. Tu-man dần dần khôn lớn, chiếc áo cũng rộng theo.

Vì thương con nên cha mẹ giao con cho Tỳ-kheo A-na-luật để làm Sa-di. A-na-luật dạy Sa-di ngồi thiền, không bao lâu Sa-di Tu-mạn đã chứng quả A-la-hán, đầy đủ ba Minh, sáu phép Thần thông, tám pháp Giải thoát, được trời, người tôn kính.

Một hôm, ngài A-na-luật bảo Sa-di:

–Chú hãy ra sông Bạt-đề múc nước sạch đem về đây.

Tu-mạn-na vâng lời thầy, ra sông múc đầy một bình nước, quăng lên trên hư không và bình nước cứ bay theo Sa-di về nhà.

Các Tỳ-kheo thấy vị Sa-môn ấy, khen là chưa từng có và bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, Sa-di Tu-mạn-na đời trước đã làm được phước lành gì, mà nay được sinh trong nhà giàu có, lúc sinh ra đã mặc áo Tu-mạn hoa, xuất gia không bao lâu đã chứng quả A-la-hán?

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ. Thuở xưa, cách nay chín mươi mốt kiếp, tại nước Ba-la-nại có Đức Phật ra đời hiệu là Tỳ-bà-thi. Sau khi giáo hóa chúng sinh viên mãn, Đức Phật nhập Niết-bàn.

Lúc bấy giờ, có vị vua tên là Phạm-ma-đạt-đa thâu lấy xá-lợi Phật, rồi xây dựng ngôi tháp bằng bốn thứ báu để cúng dường xá-lợi.

Khi ấy, có một đứa trẻ thấy ngôi tháp sinh lòng vui mừng rồi phát tâm xuất gia, mãi cho đến tuổi già vẫn chưa đắc đạo. Do đó người này tự trách mình, bèn mua hoa Tu-mạn, dùng chỉ khâu lại rồi đem giăng lên khắp ngôi tháp để cúng dường, sau đó phát nguyện rồi ra về.

Nhờ công đức ấy, nên trong chín mươi mốt kiếp người ấy không bị đọa địa ngục, súc sinh, ngạ quỷ; được sinh lên cõi trời, cõi người, khi sinh ra đời thường mặc áo bằng Tu-man hoa và thọ hưởng sự vui sướng cõi trời, cho đến ngày nay gặp Ta, được xuất gia đắc đạo.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.